

Nar havt med saamange af Kjøbenhavns Laug at bestille, at jeg vel tør tiltroe mig noget praktisk Kjendskab til Aanden i Laugene — at der er en god Aand mellem Svendene (Hør!); jeg har overværet og deeltaget i saamange Laugs Svendemøder, at jeg med fuld Ret kan udtale dette (Hør!); men jeg har ogsaa det Kjendskab til Mestrene i Pluraliteten af Kjøbenhavns Laug, at jeg med samme Grund tør sige, at jeg ved alle de Leiligheder, hvor der har været nogen Stygge af Conflict mellem Mestrene og Svendene, hos Mestrene har fundet en ligesaa stor Billighedsaand som paa Svendenes Side (Hør!), og at, naar Vedkommende, som efter deres Stilling burde mægle mellem de forskjellige Anskuelser, virkelig have ladet det være sig magtpaaliggende i denne Henseende at gøre, hvad de kunde, var det ikke vanskeligt at føre disse Sager til et heldigt Resultat; men derfor kan jeg heller ikke Andet end beklage, at denne Sag, førend den kunde ligge tilstrækkelig klar for os, paa denne Maade er kommen for her i Thinget, idet det let kunde give Anledning til, hvad der sikkert vilde være meget mod den ærede Interpellants Hensigt og Ønske, at man isædetsfor at lede til en klarere Erkjendelse, derimod kunde mislede til en vrang Forestilling om Forholdet mellem Mestere og Svende ved Fleerheden af de Kjøbenhavnske Laug.

Tscherning: Jeg skal ikke følge den ærede sidste Taler, ikke fordi jeg ikke kan det, men fordi jeg troer, jeg ikke bør det; jeg skal kun protestere imod alle de Bekræftelser af den efter min Mening ikke uvigtige Bidsfarelse, som her er kommen frem, og paapege den Bidsfarelighed, hvori jeg er bleven sat ved ikke at kunne belyse, hvori Bidsfarelsen bestaaer, da jeg troer, at det vilde være at gaae for vidt. En Ting skal jeg kun udhæve af Hensyn til, hvad den ærede sidste Taler har ytret. Han har sagt: Lad os dog ikke komme til at troe, at de Love, som nu bestaae, skulde have tabt i Kraft derved, at Grundloven er kommen frem, saalænge disse Love ikke selv udtrykkelig ere blevne ophævede eller have lidt nogen Forandring (Hør!) — jeg troer, det var omtrent det, det ærede Medlem sagde —, og ligeoverfor denne Udtalelse finder jeg Justitsministeren,

som siger: jeg er ikke den, der skal træffe Forandring i disse Love; deres Gyldighed ligeoverfor Grundloven, som har sin fulde Gyldighed, have Domstolene at afgjøre; og der behøves ikke fra min Side at foreslaaes nogen Forandring i de Love, som man troer ikke passe mere, eller at foranlediges explicatoriske Love, for at bringe Grundloven til at faae sin rette Betydning. At gjøre Forslag til Love overlader han under saadanne Omstændigheder til mig og mine Lige, som jo bestandigt forvirre og forvirke, hvad de Andre slet ikke ville foreslaae; det er en Ubillighed, som jeg ikke kan undlade at gøre opmærksom paa. — Men jeg vender tilbage til den Deel af Sagen, som ligger afsluttet, og med Hensyn til hvilken jeg dog ikke kan være tilfreds. Den ærede Justitsminister henviste mig i sit Svar til den Affattelse, den paagældende Paragraph havde i Udkastet til Grundloven, og paapegede, at denne Affattelse var forandret i den endelig vedtagne Grundlov, hvorved netop den Bestemmelse, det her kommer an paa, var gaaet ud, og dermed vilde den efter hans Mening ogsaa nu være forsvunden. Jeg vil hertil sige: nei, saaledes forholder det sig ikke; denne Deel af Paragraphen er forsvunden, fordi man holdt for, at det ikke burde være en Grundlovsbestemmelse, men at det kunde, ja jeg troer, man kan sige burde blive en Lovbestemmelse, efterdi hele denne Grundlovens Paragraph ikke faaer nogen ret Betydning, uden at Saadant skeer. Jeg kunde tænke mig, at man maaskee vilde sige, at der skulde nok en Kjendelse til, naar der begjeres Udskrift, eftersom der kan være Forhold, hvor en Hemmeligholdelse af det første Forhør er absolut nødvendig, og Beskrivelsen da først kan tænkes givet, efterat denne nye Kjendelse er affagt, som maaskee burde affiges af den hele Domstol. Saadanne Forholdsregler vil jeg ikke nægte Nødvendigheden eller Muligheden af; men i de fleste Tilfælde vil jeg paaataa Nødvendigheden af at kunne faae en saadan Udskrift, netop for at give hiin Grundlovens Paragraph sin fulde Betydning; dette Sidste bør upaatvivlelig være det Almindelige, og Nægtelse derimod det Exceptionelle, som ene indtræder, naar der maatte være særlig Grund dertil, hvilket vistnok i dette